

Doktori (PhD) értekezés tézisei

**Nyújtózó szimpátiák:
A térbeliség, vizualitás és személyköziség útjai
Thom Gunn költészetében**

Horváth Imre

Témavezető: Dr. Rácz István

DEBRECENI EGYETEM

Irodalom- és Kultúratudományok Doktori Iskola

Debrecen, 2024

1. Az értekezés célkitűzése, a téma körülhatárolása

Az értekezés Thom Gunn (1929-2004) művészi fejlődését kívánja feltérképezni teljes életművéből válogatott versek összevetése révén. Gunn angol-amerikai meleg költő volt, aki eklektikus megoldásokat alkalmazott a költészetében, ötvözve a hagyományos angol formákat kortárs amerikai témákkal. Gazdag szépirodalmi utaláshálóval átszótt, formamíves korai verseire jelentős hatással voltak az Erzsébet-kori és metafizikus költők, például John Donne és William Shakespeare. Miután Amerikába költözött, Gunn formai eszköztára lazább metrikájú szövegekkel és szabadversekkel bővült, egyúttal nyitottá vált személyesebb, kortársabb témák felé. Költészetének utolsó szakasza – különös tekintettel az AIDS-válság idején született versekre – társadalmilag elkötelezetté vált, a meleg élet örömeire és nehézségeire összpontosított. Kísérletező kedve és szépirodalmi ihletettsége ellenére Gunn következetesen értékelte írásaiban a megélt tapasztalatokból származó autenticitást. A versírást tanulási folyamatként fogta fel, ami a gyakorlatban azt jelentette, hogy újra és újra visszatért régi témáihoz és kedvelt műfajaihoz. Ez koherenssé és rendezetté teszi munkáját, és ösztönzi a versek összehasonlító olvasatát is, amely által fény derül arra, hogyan alakította ki lassan és fokozatosan elképzeléseit, kötetről kötetre haladva ismételtén újragondolva őket.

Meglátásom szerint Gunn költészete önteremtési folyamatot tükröz, amelynek során fokozatos elmozdulás történik az önlegyőzés, elszigeteltség és alakoskodás állapotából az önfogadás, társadalmi integráció és autenticitás felé. Az értekezés kiemeli a „társadalmi” szót: a nagybetűs Másik cselekvő alanyiségének elismerésével válik ez a költészet gyengéddé és emberséggé. Ez a tendencia a három, külön fejezetekben vizsgált téma esetében is megfigyelhető. Gunn térkezelése, képleírásai és szubjektumábrázolása fokozatosan, és nagyon hasonló ívben változnak a társasság irányába, párhuzamosan azzal, ahogy a költő előbújási (*coming out of the closet*) folyamata során sikeres nyíltan meleg költővé válik. Számos versének központi motívuma a megtört pszichét tükröző térbeli megosztottság (értelmezésben: a *closet*), amely fokozatosan alakul át olyan társadalmi térré, amelyben a szexuális és politikai szabadság megtapasztalhatóvá válik. A képzőművészeti alkotásokról és/vagy erősen vizuális élményekről szóló írásai hasonló változáson mennek keresztül: a képek, amelyeket korai műveiben a szavak ellenpontosznak és irányítanak, későbbi műveiben nagymértékben megerősödnek, és kérdéseket vetnek fel az Én és a Másik viszonyáról. Az ekphrászisz tehát a költő számára egyfajta eszköz arra, hogy költészetét szociálissá tegye, és embertársai iránti együttérzésre tanítsa magát. Gunn költészetének karakterábrázolása valamivel bonyolultabb módon fejlődik. Gunn pályafutásának első felében fokozatosan halad az elszigetelt karakterektől a társadalmi és természeti környezetükbe integrált emberek ábrázolása felé. A hetvenes évektől kezdve azonban egyes szereplőkkel gyengéden és tisztelettel bánik, míg másokon egy kannibalisztikus én tesz nyíltan erőszakot. Másik nézőpontból Gunn költészete mindig is társas költészet volt, ha nem is témáiban, de eklektikájában és sokféle inspirációját tekintve. Költészete részben a pszichedelikus szerekekkel (különösen az LSD-vel), a szabad szerelemmel és a hippimozgalom közösségi szellemével való

foglalatosága révén válik emberszeretővé. Ezért fektetek különös hangsúlyt pályafutásának középső szakaszára, a hetvenes évekre.

2. A fejezetek összefoglalása

Az első fejezet kulcsfontosságú verseket vizsgál, kronologikusan rájuk vetítve Ruth E. Fassinger meleg- és leszbikus identitásfejlődési modelljét. Gunn költészete fokozatosan változott abban a tekintetben, hogy miként kezelte homoszexualitását: míg korai műveiben szexuális orientációja rejtve maradt, később egyre inkább láthatóvá vált, egészen odáig, hogy egy 1980-as évekbeli versében egyértelműen „queer”-nek nevezte magát. Az ebben a fejezetben tárgyalt versek – *The Wound* (1954), *The Secret Sharer* (1954), *The Corridor* (1957), *The Monster* (1961), *Bravery* (1967), *Behind the Mirror* (1976), *The Geysers* (1976) és *Jack Straw's Castle* (1976) – a beszélőnek a nyilvános és személyes terek szétválásának köszönhetően kettéhasadt énjét tárgyalják. Ezek a versek olyan korpuszt alkotnak, amelyet a megosztottság merevségének fokozatos változása jellemez. A térbeli megosztottságot a *closet*ként, a kettéhasadt ént pedig az előbújás előtti szubjektumként azonosítva a fejezet amellettt érvel, hogy Gunn „előbújása” tudatosan kidolgozott vezérmotívum, amely meleg költőként való fejlődését mutatja. A *closet* és az abban rejlő megosztott tudat versről versre újraértelmeződik és átalakul. Azzal, hogy Gunn a *Jack Straw's Castle*-ben *coming out*ol, a homoszexuális vágyat a következőkben nyíltan és egyértelműen elismeri. A *The Menace* (1982), az *At the Barriers* (1997) és a *Saturday Night* (2000) című versekben az ének közötti szakadék eltűnik, de néhány régi motívum (például az éles kontraszt külső és belső tér között, illetve a labirintus) újranelhasználás tárgyává válik egy teljesen kifejtett LMBT kisebbségi identitással összefüggésben.

A második fejezetben tárgyalt versek – *Before the Carnival* (1957), *On the Move* (1957), *Merlin in the Cave* (1957), *Santa Maria del Popolo* (1961), cím nélküli versek a *Positives* kötetből (1966), *Words* (1971), *From the Wave* (1971), *At the Centre* (1971), *The Colour Machine* (1971), *Thomas Bewick* (1976), *Expression* (1982), *Selves* (1982), *Song of a Camera* (1982), *Her Pet* (1992), *Painting by Vuillard* (2000) és *The Artist as an Old Man* (2000) – ekphrásziszok: vizuális alkotásokat leíró versek. Együttes vizsgálatuk a szavak és képek közötti dinamika változásáról tanúskodik. Míg kezdetben a nyelvi szint uralma jellemezte a vizuálissal szemben, Gunn költészete fokozatos átalakuláson ment keresztül, és a pályafutása közepén, különösen az 1970-es és 1980-as években született versek megkérdőjelezzik a nyelv fölényét, jelentős hatalmat tulajdonítva a képnek. Utolsó két kötetében a szavak és képek közötti megbékélés válik nyilvánvalóvá. Gunn ekphrasztikus

költészetének ez a fokozatos átalakulása párhuzamosan halad meleg énteremtésével, és érett képkezelésben csúcsosodik ki, amely késői pályafutása során teljesen kifejlett identitását tükrözi.

A harmadik fejezet Gunn karakterábrázolásait tárgyalja. Korai műveinek kulcsfontosságú versei – *Lofty in the Palais de Danse* (1954), *Round and Round* (1954), *The Unsettled Motorcyclist's Vision of his Death* (1957) és *The Allegory of the Wolf Boy* (1957), *Black Jackets*, *The Byrnies* (1961), *Claus von Stauffenberg* (1961), *Epitaph for Anton Schmidt* (1967), *Elegy on the Dust* (1967), *Three* (1971), *Thom Dobbin* (1971) – személyközi dinamikákra összpontosítanak, és a férfi szereplők környezetükbe való integrálódásának sikerét vagy kudarcát vizsgálják. Az 1950-es évek versei elszigetelt férfiakat ábrázolnak, akik képtelenek megfelelni a társadalmi elvárásoknak. Küzdelmük elfojtott kétségek és bánat formájában nyilvánul meg, amelyeket az agresszív férfiasság által próbálnak méltósággal kezelni. Az 1960-as évekbe átlépve a versek már társas környezetben élő férfiakat ábrázolnak, akik identitásukat egyformaságukban találják meg. Az 1970-es évek versei olyan alakokat mutatnak be, akik visszanyerik ártatlanságukat azáltal, hogy teljesen belemerülnek természetes környezetükbe, ironikusan lemondva egyéniségükről.

Ez az alapvető ambivalencia megmarad Gunn további pályafutása során is: több vers a szereplők leírásának és egyúttal törlésének paradoxonával foglalkozik. A *The Release* (1976), a *The Idea of Trust* (1976), *Elegy* (1982), *Donahue's Sister* (1982), *At an Intersection* (1982), *Old Meg* (1992) és a *The Problem (Boss Cupid)*, (2000) című költemények csak azért idéznek meg karaktereket, hogy végül a Másikat önállóan és végső soron kiismerhetetlennek mutassák be. Más versek a leírás-mint-törlés problémáját úgy kezelik, hogy az ént emberevőként (mint például vámpír, kannibál vagy parazita) ábrázolják, amely a Másikon, különösen a vonzó fiatal férfiakon élösködik. A *Sweet Things* (1982), *San Francisco Streets* (1982), *Venetian Blind* (1994), *Meat* (1992), *Cafeteria in Boston* (1992), *The J Car* (1992), *Front Door Man* (2000), *In the Post Office* (2000), *Troubadour* (2000) és a *The Gas-Poker* (2000) című művekben ez az éhség gyakran a tekintetre helyeződik át, mivel a Másik elérhetetlen marad, és a költeménynek magának kell helyettesítenie a vágy tárgyát.

3. Az eredmények tézisszerű felsorolása

A disszertáció újdonsága a felépítésében rejlik: Gunn teljes életművéből válogatott verseket vet össze mindhárom fejezet, lehetővé téve ezzel a visszatérő dilemmák, helyzetek, motívumok, kérdések alapos feltárását. Munkám hozzátesz ahhoz a szakirodalomhoz, amely

Gunn előbújás előtti szubjektivitását és előbújását tárgyalja: rávilágít, miképpen befolyásolja a *coming out*-folyamat a versek adott kötetben belüli elrendezését, és arra is, hogy az előbújás után hogyan tér vissza a megosztott tér motívuma. Részletesen foglalkozom a rejtvény és a kannibalizmus visszatérő témáival Gunn karakterábrázolásával összefüggésben, melyeket a szakirodalom még nem tárgyalt. Eddig nem készült olyan összehasonlító kutatás, amely Gunn ekphrásziszait a teljes életműben vizsgálta volna, annak ellenére, hogy ezek között találhatók Gunn leghíresebb versei.

A meleg témák kezelése Gunn költészetében a Fassinger-fele kronológiát követi. Ezek a tudatosság (a titoktartás, a rejtőzködés és egy nem körülírható „gyász” tematizálása), a felfedezés (a rejtőzködés és a homoszexuális vágy erősen kódolt módon kerülnek szóba), az elmélyülés/elkötelezettség (a költő egy versben *coming out*), valamint az internalizáció/szintézis (a meleg témák a versekben a heteroszexuális olvasóközönség számára is relevánssá válnak). Elemzésem azt is megmutatja, hogy a „meleg tartalom” és a „meleg téma” bizonytalan kategóriák: Gunn meleg identitásfejlődése olyan területeken is megmutatkozik, amelyek látszólag nem kapcsolódnak hozzá, nevezetesen a terek, a képek és a karakterek ábrázolásában: a költő láthatósága befolyásolja látásmódját.

A korai költészetre jellemző rejtőzködés a személyes és a nyilvános terek szétválasztásában mutatkozik meg (például a *The Secret Sharer* esetében), valamint a látvány uralásának vágyával, a láthatóságtól való félelemmel (*The Corridor*), és az elszigetelt karakterek ábrázolásával (*Lofty in the Palais de Danse*) hozható összefüggésbe. Ahogy a *closet* egyre áterestőbbé válik, a megosztott én motívuma megmarad, a nárcisztikus önfelismerés terepévé válik (*The Monster*), az én és a kép kiegészítik és megváltoztatják egymást (*Words*), az egyéni identitás pedig csoportidentitássá alakul (*Black Jackets*). Ahogy Gunn nyíltan meleg költővé válik, a szörnyetegként ábrázolt Másik valós férfi szeretővé válik egy valós élethelyzetben (*Jack Straw's Castle*), az Én autonóm szereplőként kezdi el kezelni a Másikat (*The Release*), a szavak másodlagos szerepet kapnak a képekhez képest (*Expression*). Gunn kései költészete megőrzi a korábbi művek kettősségeit, de újrafogalmazza őket úgy, hogy a versek képessé válnak egyszerre nyíltan melegszeretők és egyetemes témákat is megszólaltatni: Az *At the Barriers* egy heteroszexuálisokból és melegemből álló tömeg ellentmondásosságaival foglalkozik, a *Her Pet* az AIDS kontextusán túlmutató módon reflektál a halálra és a vágyra, a *The Problem* egy meleg szerető általános problémáját, a kiismerhetetlenséget tárgyalja stb.

A következőkben Gunn művészi fejlődésének új kronológiáját fogom bemutatni az eredményeim alapján. Gunn költészetének első időszakát, amely a *Fighting Terms* (1954) és a *The Sense of Movement* (1957) című első két kötetből áll, világos másságtudat jellemzi, amely a versek intellektuális és szexuális témáiban mutatkozik meg. A homoszexuális témák közvetett módon jelennek meg, a költő rejtőzködő szubjektivitásának megfelelően. A versek szexuális tartalma egyetemes (különösen egzisztenciális) témákba ágyazódik, ám a költő szexuális orientációjának ismerete mégis e kérdések kézzelfoghatóbb dimenzióját tárja fel. A versek alanyai gyakran voyeurszerepet vesznek fel, kémszemléletből írnak le jeleneteket anélkül, hogy közvetlenül részt vennének abban, amit látnak, így tartva fenn az ellenőrzést és a rejtőzködést. A drámai monológ Gunn kedvelt műfaja ebben a periódusban. A monológok hipermaszkulin beszélői elszigetelt hősök és allegorikus figurák, akik Shakespeare Hamletjéhez hasonlóan ellentmondásos indulatok között őrlődnek. Ezek a férfiak tétováznak, nem ódzkodnak a cselekvéstől, amely megélt tapasztalatot eredményezne. A korai ekphrásziszok hasonlóképpen a statikusság és dinamizmus ellentétét vizsgálják. Az ábrázolt terek gyakran fiktív mentális tájak, és a történelmi kontextus szintén gyakori. Olyan kettősségek köré szerveződnek a versek, mint a cselekvés és a tétlenség, az intellektus és a tapasztalat, valamint az uralom és az alávetettség. Ennek megfelelően szigorú metrikus formában és személytelen stílusban szólalnak meg, ami lehetővé teszi a reflexiót és ezzel együtt a biztonságos távolságtartást a költő és tárgya között. A sorok rendezett jambikus strófákba szerveződnek, gyakran rondószerű struktúrákba, amelyeknek az ismétlődő, ciklikus sorai a körkörösséget és az obszesszív töprengést sugallják.

A második korszakban, amely a *My Sad Captain*-től (1961) a *Touchig* (1967) tart, az egzisztencialista témák továbbra is jelen vannak, de a versek személyes tapasztalatokat is megszólaltatnak. Bár a homoszexuális érzések közvetlen tárgyalása hiányzik, az ábrázolt férfiak egyre kevésbé elszigeteltek, és egyre inkább csoportokba rendeződnek. A versek a közösséget és az emberi kapcsolatokat ünneplik, új közösségi ethoszt teremtve. Különösen a *Touch* példázza ezt a változást a *Misanthropos*-szekvenciával, amely egy magányos háborús túlélő civilizációba való visszailleszkedését ábrázolja. A költő és testvére, Ander közös munkája, a *Positives* (1966) tovább hangsúlyozza ezt a kialakulóban lévő közösségi szellemet azáltal, hogy az élet különböző területeiről jelenít meg emberi arcokat, jeleneteket. Ebben az időszakban fokozott hangsúlyt kap a kontextus, különösen a város és az ott zajló közösségi élet. A napsütés és a fényszimbolika visszatérő használata, amely az 1971-es *Moly* című kötetben még hangsúlyosabban jelenik meg, rámutat az Én fokozott láthatóságára mint

kívánatos kockázatra. Egyes versekben a beszélő felismeri magát a tükörben, ezzel közvetetten utalva a meleg önfelismerésre. Más versek az egyéneket gyakran konkrét attribútumok nélkül ábrázolják, ami a szubjektivitástól való szabadulás utáni vágyat tükrözi. Gunn ebben az időszakban lazább metrikákat alkalmaz, és a merev jambikus sorokkal szemben a szótagszámláló szabadverset részesíti előnyben.

A harmadik időszakot az autenticitás iránti elkötelezettség jellemzi. A versek többek között a költő saját hedonista életmódját ábrázolják, beleértve a droghasználatot és meleg tapasztalatait, valamint a városi élet sajátosságait – mindezt anélkül, hogy központi személyiséget vagy vallomások írásmódját alkalmaznának. A *Moly* (1971), a *Jack Straw's Castle* (1976) és a *The Passages of Joy* (1982) című kötetek ugyanolyan személytelenséggel szólnak meg, mint a korábbiak. Néhány fontos vers az önfeladást és önalávetettséget is tematizálja. A kábítószeres tripekben, a természetben átélt álomszerű élményekben és rémes látomásokban az alanyok elveszítik önmagukat, és megváltoznak a környezetük által, ahogy az értelem átadja a terepet az ösztönös impulzusoknak. Az önfeladás, a nagyobb hatalomnak való alávetettség és a Másik cselekvő alanyiségének elfogadása visszatérő témák. Bár Gunn továbbra is ír formaverseket, erős elmozdulás figyelhető meg a szabadvers irányába a *Jack Straw's Castle* és a *The Passages of Joy* kötetekben, azt az érzetet keltve, hogy az ábrázolt karakterek kevésbé reflektáltak és autonómabbak, mint Gunn korábbi műveiben. Hangsúlyozottan a való életből merített figurák, akiknek kézzelfogható, mindennapi valósága önmagában is érték. A paranoia visszatérő témája ellenére ebben az időszakban születtek Gunn legéletünneplőbb, legvidámabb és legjátékosabb versei. Több verse is foglalkozik az alkalmi szexszel, a paródiával és a *light verse* műfajával is megpróbálkozik.

Költészetének negyedik és egyben utolsó korszakában Gunn megvalósítja azt, ami korábbi köteteiben nem teljesen sikerült: egyesíti társadalmilag tudatos, humánus, közösségi és együttérző oldalát és intellektuális, szenttelen, szigorú költői stílusát úgy, hogy ezek az egymásnak ellentmondó aspektusok egymást erősítik. A formaversek és szabadversek sajátos váltakozása jellemzi az utolsó két kötetet. A *The Man with Night Sweats* (1992) című kötetben több szabadvers szól szexuális játékról, ami feszültséget teremt a kötet negyedik szakaszának szigorú metrikájú, tragikus hangú sirámaival. A *Boss Cupid* (2000) első és harmadik szakasza Gunn felismerhető stílusában, hagyományos formában íródott, a *Gossip* (Pletyka) című középső rész azonban teljesen egészében laza szövésű, könnyed hangú, rövid soros szabadversekből áll. A *Gossip*-szakasz, amely korábban önálló pamfletként is megjelent,

szintén ellensúlyozza a rendezettebb és komolyabb formaverseket. Thom Gunn költészetét régóta az ellentétek egyesítésével kapcsolják össze.

Az utolsó két kötet a lehető legtöbbet hozza ki azokból a feszültségekből, amelyek már Gunn korábbi műveiben is jelen voltak, ugyanakkor tematikai koherenciát is mutatnak. Mégis, a szexuális vágy a halál fényében (és fordítva) magától értetődően ellentmondásos téma, amely megidézi az Eve Kosovfsky Sedgwick *The Epistemology of the Closet* című művében tárgyalt kettősséget, a szexuális orientáció kisebbségi és univerzalizáló megközelítési módjait, azt az inkohereciát, amely köré a homoszexualitás modern fogalma épült. A *The Man with Night Sweats* és a *Boss Cupid* részben azért sikeres kötetek, mert AIDS-szel kapcsolatos halálesetekről úgy beszélnek, hogy a szex és a halál univerzális kérdések maradnak. Empátiát ébreszt a meleg közösség iránt az, hogy mindenki megérti, mit jelent a gyász, és mit jelent szexuális vágyat érezni idős korban. A könyvek formai inkohereciája előnyös ebből a szempontból: a meleg tapasztalat egyszerre mutatkozik hagyományosnak és újnak, és szélesebb közönség számára relevánsnak.

Bruce Woodcock gondolatához kapcsolódva, mely szerint Gunn érett költészete „nem a melegség rögzítése, hanem egy feltérképezetlen terület felfedezése, a meleg önteremtés folyamatának része, a meleg kapcsolatok elképzelhető lehetőségeinek feltérképezése”, figyelemre méltónak találom, mennyire mintaértékű Gunn munkássága. Pályafutása a szexuális másság teljes tudatában indul, a szexuális vágyat költészetének egyik fő témájává teszi, majd pályafutását az ezt övező szélsőségek kibékítésével fejezi be. A huszadik századi Amerikában a meleg költők karrierje különböző pályákat futott be. Allen Ginsberg obszcenitáspere és politikai aktivizmusa, Hart Crane homályos nyelvezete és öngyilkossága, John Ashbery posztmodernizmusa és sikere Gunnétól eltérő költői pályákat eredményezett. Egy költészetet az tesz meleg költészetté, hogy a költőnek (bármely meleg költőnek) eleve ellentmondásokkal és szélsőségekkel kell szembenéznie: a szexuális orientáció elrejtésére és felfedezésére irányuló nyomásokon túl kezelnie kell bajos viszonyát olyan, látszólag semleges közegekkel, mint az irodalmi hagyomány és az irodalomkritika. Gunn költészete azért példaértékű, mert meleg identitásának és irodalmi elképzeléseinek alakulása párhuzamosan és folyamatként nyomon követhető. Költészete egyszerre hagyománykövető és elkötelezett arra, hogy a megélt életet hűen ábrázolja, függetlenül attól, hogy a hetvenes-nyolcvanas években a karrierje elszenvettede ennek következményeit. A korai sikerektől a kudarcokig és a pályája végén bekövetkező visszatéréséig ez a költészet figyelemre méltó következetességről és az

autenticitás iránti elkötelezettségről tanúskodik. Thom Gunn művészi fejlődése tanulságos, hosszú, boldog élete önmagában is erény.

4. Konferenciák

- 2014 December: ZOOM-2: Tér, hatalom és identitás viszonyai a magyar filmben (Debrecen): „*Mindenki gettósztár*”: *Tér, hatalom és identitás alakzatai a Nyócker! c. animációs filmben*
- 2015 April: XXXII. OTDK konferencia (Budapest): *A maszkulinitás szerepjátékai A Pál utcai fiúkban*
- 2016 February: Gender, Translocality and the City, (Debrecen): "*[W]here the tyres press*": *Space and Masculinity in Thom Gunn's Biker Poems* (Gender, Translocality and the City, Debrecen)
- 2016 June: Popular Music in Eastern Europe (Debrecen): *Roma Youth on the Track: Fekete vonat and Identity Politics*
- 2017 May: Gendering the Urban Imaginary: Fantasy, Affect, Transgression, (Debrecen): "*Endless potentiality*" and the *Transgression of Selfhood in Thom Gunn's 60s verse*
- 2018 May: British and American Studies Conference (Timisoara): *Women and Femininity in Thom Gunn's Poetry*
- 2020 January: First Debrecen Postgraduate Symposium and Workshop in English and American Studies (Debrecen): *Queering the Oedipal Triangle: Thom Gunn's Rape Poems*
- 2023 October: Games and Language Conference (Debrecen): *Ludopoetic Interplay in Baba is You (Hempuli, 2017)*

Nyilvántartási szám: DEENK/574/2024.PL
Tárgy: PhD Publikációs Lista

Jelölt: Horváth Imre

Doktori Iskola: Irodalom- és Kultúratudományok Doktori Iskola

MTMT azonosító: 10068756

A PhD értekezés alapjául szolgáló közlemények

Idegen nyelvű tudományos közlemények hazai folyóiratban (4)

- Horváth, I.:** "He / looks into / his own eyes": Thom Gunn's Ekphrastic Poems.
Hung. j. Eng. Am. stud. 28 (2), 289-316, 2022. ISSN: 1218-7364.
DOI: <http://dx.doi.org/10.30608/HJEAS/2022/28/2/3>
- Horváth, I.:** Critical Wounds, Sutured.
Hung. j. Eng. Am. stud. 27 (2), 316-320, 2021. ISSN: 1218-7364.
DOI: <http://dx.doi.org/10.30608/HJEAS/2021/27/2/19>
- Horváth, I.:** A Heart's Pledge in Metaerotopoeics.
Hung. j. Eng. Am. stud. 25 (2), 462-465, 2019. ISSN: 1218-7364.
- Horváth, I.:** From Achilles's Tent to a San Francisco Restaurant: Imaginations of the Closet in Thom Gunn's Poetry.
Hung. j. Eng. Am. stud. 25 (1), 85-106, 2019. ISSN: 1218-7364.
DOI: <http://dx.doi.org/10.30608/HJEAS/2021/27/2/19>

További közlemények

Magyar nyelvű könyvrészletek (1)

- Horváth, I.:** "Mindenki gettóstár": tér, hatalom és identitás a Nyócker! című animációs filmben.
In: Tér, hatalom és identitás viszonyai a magyar filmben. Szerk.: Győri Zsolt, Kalmár György.
Debreceni Egyetemi Kiadó, Debrecen, 244-251, 2015, (ZOOM, ISSN 2063-8450 ; 4.) ISBN:
9789633185513

Magyar nyelvű tudományos közlemények hazai folyóiratban (2)

- Horváth, I.:** Az eunuch visszahérélése.
Stud. litt. 63 (1-2), 176-191, 2024. ISSN: 0562-2867.
DOI: <http://dx.doi.org/10.37415/studia/2024/63/14478>

7. **Horváth, I.:** A maskulinitás szerepjátékai a Pál utcai fiúkban.

Alföld. 67 (9), 70-82, 2016. ISSN: 0401-3174.

A DEENK a Jelölt által az iDEa Tudóstérbe feltöltött adatok bibliográfiai és tudománymetriai ellenőrzését a tudományos adatbázisok és a Journal Citation Reports Impact Factor lista alapján elvégezte.

Debrecen, 2024.11.22.

